

sét, Imre S. négy cikkben a családi nevelés és a köznevelés viszonyát tárgyalja. Máriási Jenőné gyakorlati példák alapján a jó mese értékéről ír. Kovács Á. az erdélyi menekülés közben tett lélektani megfigyeléseiről, Klug P. a megvakult, megsiketült, megnémult és hibás beszédű katonák oktatásáról, Hajnal I. a sugallás nevelő hatásáról, Parászka G. mezőgazdasági tanulói munkáscapatokról, Kádas Gy. a szegedi gyermekrendőrségről cikkezik. Névtelen cikkek: az életpályákra való minősítés, a békére való előkészület, az olvasás lélektana, a tanuló szellemi munkája, az értelmesség iskolai becslése, elsietés a tanításban, stb. tárgyában. Barcsai K.: Az elemi tanítás megjelenítő művészete, Farkas S.: A szemléltetés és a történeti szemléltető képek, Szuhács J.: Pedagógiai impresszionizmus, Ugyanó: A tanító egyéniségének pedagógiai értékelése, A háng higiénijára, Klinda K.: A többtermelés, Szlávik E.: A kertgazdaság oktatása, Magyar S.: A csavargó gyermekek, Ujlaki G.: A tanítás művészete c. gyakorlati kérdéseket fejteget. Földes G. három közleményben a népiskolai értesítőkről, Krammer M. Seinig nyomán a tipikus rajzolásról ad ismertetést. Kőrösi Henrik összefoglaló képben szemlélteti Szerbia művelődési viszonyait, amelyeket ottani tanulmányútján ismert meg és a sajtóhadiszállás által kiadandó műben részletesebben is feldolgoz. A háború kezdetén az elesett tanítók özvegyei és árvái javára indított gyűjtés nov. közepéig ötötdélszázezer koronára emelkedett. F. F.

Protestáns Szemle, 1917: 6. f. *Tankó Béla* azt a kérdést fejtegeti: milyen hatása lesz a háborúnak világnézetünkre s a kérdés felvetését azzal indokolja, hogy ha az emberi tevékenység minden ágában nyomozzák a háború okozta változásokat, e változásoknak a gondolkodásra tett hatását, akkor komoly figyelmet érdemel «annak az összképnek a változása is, mely a részleteket egységbe tömöríti». A világnézet kérdését a legkomolyabban gyakorlati kérdésnek tartja, mert világnézet szükségképen alakul minden emberben s szükséges, hogy ezt öntudatosan tisztázzuk. Ezért nagyon fontosnak tartja, hogy a világnézet tanítása a középiskolában rendszeres tárgy legyen, amint ezt a *M. P.*-ban Pauler Á. és Vida S. kívánta. Fejtegetéseinek az az eredménye, hogy a ma kínálkozó irányok közül a legmagasabbrendűt kell választanunk, t. i. az idealizmust, mert ebben van a legtöbb erő egy új élet kialakítására; eljön újból egyszer az idealizmus történeti órája annak bizonyítására, hogy «ideálista az, aki a dolgokat úgy látja, amint a világrendben élnek s aszerint bánik velök és azt kívánja az embertől is, hogy az legyen, aminek az örök világrendben lennie kell: szellemi valóság; és mert ez ideál szerint érti a világot, azért az ideálista az igazi praktikus, ő az igazi realista.» Ebben látja Tankó a háború kényszerítő tanulságát, «mert az életet formálni csak az ideálnak van joga».

Uránia, 1917: 5. sz. *Molnár Viktor* az Uránia M. Tudományos Egyesület közgyűlésén «Nemzeti kultúrunka» címmel tartott elnöki megnyitójában a háború alapvető tanulságaként hivatkozik arra, hogy Németország a közművelődést már a békében a nemzeti nagyság és hatalmi erő szolgálatába állította s hogy a háború okául szolgáló önzés és érdek a